

Urząd Miasta Lublin
Biuro Obsługi Mieszkańców II
WPLYNEŁO
2013-02-15
SKO.41/5570/LI/2012.56349/02/2013(2)

Lublin, dn. 11.02.2013 r.

DECYZJA

URZĄD MIASTA LUBLIN
Wydział Architektury i Budownictwa
dnia 2013-02-18
WPLYNEŁO

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Lublinie po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 lutego 2013 r. przez Skład Orzekający:

Jan Miączewski	- przewodniczący, sprawozdawca
Wojciech Skalski	- członek
Krzysztof Adamski	- członek

odwołania **Jasna Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie, 20-077 Lublin, ul. Jasna 7/1** od decyzji nr 813/12 wydanej z upoważnienia Prezydenta Miasta Lublin przez Dyrektora Wydziału Architektury i Budownictwa Urzędu Miasta Lublin w dniu 16 lipca 2012 r. znak: AB.LA.I.7331.2.263.2011 odmawiającej ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji budowlanej polegającej na budowie budynku handlowo-usługowo-biurowo-mieszkalnego z garażami podziemnymi ze zjazdami z ulic Jasnej i Wieniawskiej oraz z przyłączami na działkach oznaczonych numerami ewidencyjnymi: i położonych przy ul. Jasnej /Wieniawskiej w Lublinie; pas drogowy: działka nr ew. - ul. Wieniawska i nr ew. - ul. Jasna

na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity - Dz. U. Nr 98, poz. 1071 z 2000 r. z późn. zm.) w zw. z art. 10 ust. 2 pkt 8 i ust. 3, art. 15 ust. 3 pkt 4 oraz art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity od dnia 12 czerwca 2012 r. - Dz. U. z 2012 r., poz. 647 z późn. zm.)

orzeka:

- uchylić w całości zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

UZASADNIENIE

Po ponownym rozpatrzeniu wniosku **Jasna Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie, 20-077 Lublin, ul. Jasna 7/1** (wcześniej **ALDIK Sp. z o.o.**) z dnia 18 lutego 2008

582

r., decyzją nr 559/12 wydaną z upoważnienia Prezydenta Miasta Lublin przez Dyrektora Wydziału Architektury i Budownictwa Urzędu Miasta Lublin z dnia 20 listopada 2012 r. znak: AB.LA.I.7331.2.263.2011, organ I instancji ponownie odmówił ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji budowlanej polegającej na budowie budynku handlowo-usługowo-biurowo-mieszkalnego z garażami podziemnymi ze zjazdami z ulic Jasnej i Wieniawskiej oraz z przyłączami na działkach oznaczonych numerami ewidencyjnymi: i
położonych przy ul. Jasnej /Wieniawskiej w Lublinie; pas drogowy:
działka nr ew - ul. Wieniawska i nr ew. - ul. Jasna.

W uzasadnieniu decyzji organ I instancji przypomniał, iż Kolegium uchyliło Jego wcześniejszą decyzję nr 559/12 z dnia 16 lipca 2012 r. a u podstaw decyzji kasacyjnej znalazł się pogląd, że w przedmiotowej sprawie istnieją przesłanki do zawieszenia postępowania administracyjnego w oparciu o art. 62 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Ponadto podkreślił podzielenie innych argumentów uchylonej decyzji i nieuwzględnienie żadnego z argumentów inwestora.

Po ponownym zatem przeanalizowaniu sprawy organ I instancji wydał decyzję, w której raz jeszcze odmówił żądanego ustalenia warunków zabudowy dla wnioskowanej inwestycji.

Za bezsporny uznał organ przedmiot inwestycji, mianowicie realizację inwestycji polegającą na budowie obiektu handlowo-usługowo-biurowo-mieszkalnego o powierzchni sprzedaży 750 m², co nakazuje rozpatrzenie wniosku z uwzględnieniem faktu, iż sprawa dotyczy lokalizacji obiektu powyżej 2000 m² powierzchni sprzedaży.

Stąd też organ I instancji zwraca uwagę, że lokalizacja takich obiektów została szczegółowo określona w art. 10 ust. 2 pkt 8 w zw. z art. 10 ust. 3 i art. 15 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity - Dz. U. z 2012 r., poz. 6476 z późn. zm.). W oparciu o przytoczoną treść wskazanych przepisów stwierdza, skoro lokalizacja wielkopowierzchniowych obiektów handlowych jest możliwa tylko na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, to tym samym wykluczona została ich lokalizacja na podstawie decyzji administracyjnej o warunkach zabudowy.

Przytacza więc organ orzecznictwo sądów administracyjnych, które w tym zakresie rozwiewają Jego zdaniem, wszelkie wątpliwości, co do tego, iż obiekty takie mogą być lokalizowane i realizowane wyłącznie w oparciu o ustalenia planu miejscowego. Inaczej mówiąc, organ stwierdza w nawiązaniu do zaprezentowanego orzecznictwa, iż dla takiego obiektu nie może być wydana decyzja przez prezydenta miasta, gdyż rozstrzygnięcie jednoosobowego organu administracji publicznej w takim przedmiocie jest niewystarczające.

Z przedstawionych względów organ nie podzielił stanowiska Kolegium zaprezentowanego w uzasadnieniu jego decyzji kasacyjnej.

Jego zdaniem z przytoczonych przepisów prawa materialnego oraz orzecznictwa wynikają bowiem dwie sytuacje, od których zależy postępowanie administracyjne w sprawie ustalenia warunków zabudowy dla obiektu wielkopowierzchniowego.

Pierwszy przypadek dotyczy sytuacji, gdy studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy przewiduje lokalizację obiektu; powstaje wówczas obowiązek sporządzenia planu miejscowego, co stanowi podstawę do zawieszenia postępowania w oparciu o art. 62 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Z drugim zaś przypadkiem mamy do czynienia w sytuacji, gdy studium to nie przewiduje lokalizacji wielkopowierzchniowego obiektu handlowego; brak obowiązku uchwalenia planu miejscowego nie daje podstawy do zawieszenia postępowania w sprawie, gdyż byłoby ono bezpodstawne.

W tym miejscu organ przytacza tezy wyroków sądów administracyjnych, w myśl których obowiązek sporządzenia planu miejscowego powstaje dopiero wówczas, gdy studium przewiduje obszar lokalizacji wielkopowierzchniowego obiektu handlowego.

Zwraca zatem organ uwagę, iż nie jest sporne, że dla obszaru wskazanego przez inwestora pod inwestycję obowiązuje Uchwała Nr 359/XX/2000 Rady Miejskiej w Lublinie z dnia 13 kwietnia 2000 r. w sprawie Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Lublin, zmieniona Uchwałą Nr 165/XI/2011 Rady Miasta Lublin z dnia 30 czerwca 2011 r., która nie przewiduje w tym miejscu obszaru lokalizacji wielkopowierzchniowego obiektu handlowego.

Stąd też, w ocenie organu, zachodzi druga z wyżej wymienionych sytuacji, niepozwalająca na zawieszenie postępowania w sprawie o ustalenie warunków zabudowy dla wnioskowanej inwestycji na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Odwołanie od przedmiotowej decyzji wniósł **inwestor** zarzucając naruszenie:

- 1) prawa materialnego, w szczególności art. 10 ust. 2 pkt 8 w zw. z art. 15 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym polegające na błędnej wykładni przyjmującej, że podstawę lokalizacji budynku handlowo-usługowo-biurowo-mieszkalnego o powierzchni sprzedaży powyżej 7500 m² może stanowić wyłącznie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, wykluczającej tym samym wydanie decyzji o warunkach zabudowy,
- 2) art. 62 ust. 2 tej ustawy przez błędne uznanie, że z uwagi na fakt, iż w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy nie przewiduje się dla obszarów objętych wnioskiem o wydanie warunków

529

zabudowy lokowania wielkopowierzchniowych obiektów handlowych powyżej 2000 m², wymieniony przepis nie znajduje zastosowania w przedmiotowej sprawie,

3) art. 7, art. 9 oraz art. 12 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez prowadzenie postępowania w sposób opieszwały oraz brak wyjaśnienia wszystkich okoliczności mających istotne znaczenia dla sprawy,

4) art. 2 pkt 19 wymienionej ustawy polegające na niewłaściwym przyjęciu przez organ I instancji, że ograniczenie powierzchni sprzedaży podane w tym przepisie ma również zastosowanie do budynków przeznaczonych do realizacji kilku zadań, np. handlowo-usługowo-mieszkaniowo-biurowych i tym samym nieuwzględnienie, że w przypadku takich obiektów wielozadaniowych następuje wyodrębnienie poszczególnych sklepów działających w obiekcie, co z kolei powoduje, iż powierzchnia sprzedaży w takim obiekcie nie stanowi całości techniczno-użytkowej, o której mowa w tym przepisie.

W uzasadnieniu decyzji strona przypomina, iż wcześniejsza decyzja organu I instancji została uchylona przez Kolegium a sprawa skierowana do ponownego rozpatrzenia przez tenże organ. Przywołuje również konkluzje stanowiska organu odwoławczego, w myśl której zawieszenie postępowania administracyjnego w sprawie, na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wydaje się oczywiste, zwłaszcza wówczas, gdy lokalizacja inwestycji jest możliwa jedynie w oparciu o ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Strona zwraca więc uwagę, iż pomimo stanowiska Kolegium ponownie zapadła decyzja odmawiająca ustalenia warunków zabudowy dla projektowanego zamierzenia.

Wskazuje też na art. 61 ust. 1 wymienionej wyżej ustawy, zgodnie z którym postępowanie w sprawie warunków zabudowy można zawiesić na czas nie dłuższy niż 9 miesięcy od dnia złożenia wniosku o ustalenie warunków zabudowy, przy czym przesłanki zawieszenia postępowania na podstawie wskazanego przepisu nie uzależniają wydania decyzji od tego czy prowadzone są prace nad sporządzeniem planu miejscowego.

Spółka wymienia przyczynę odmownej decyzji - stanowi ją interpretacja przepisu art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy, uzależniająca, zdaniem organu, realizację wielkopowierzchniowego obiektu handlowego powyżej 2000 m² powierzchni sprzedaży od obowiązywania planu miejscowego, co wyklucza ustalenie warunków zabudowy dla wspomnianego obiektu na podstawie decyzji administracyjnej.

Strona kwestionuje to stanowisko, wskazując na brak przepisu materialnego, z którego wynikałby obowiązek uchwalenia planu miejscowego dla obszarów lokalizacji obiektów wielkopowierzchniowych, za taki też przepis nie może być uznany art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Dla uzasadnienia tego poglądu strona przytacza tezy wyroków sądów administracyjnych, w tym Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego w Krakowie z dnia 25 lutego 2010 r. sygn. akt II SA/Kr 1429/09, który stwierdził, że plan miejscowy sporządza się obowiązkowo, jeżeli wymagają tego przepisy odrębne, za które z oczywistych powodów nie można nie można uznać ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Ponadto strona odnosi się do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 lipca 2008 r. sygn. akt K 46/07 w sprawie badania zgodności z Konstytucją RP ustawy z dnia 11 maja 2007 r. o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych, co zagadnienie dotyczące powierzchni sprzedaży (2000 m² lub 400 m²) czyni niejasnym.

W dalszej kolejności odwołująca się spółka podważa możliwość zastosowania do załatwienia Jej sprawy przepisów odnoszących się do studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, które nie może być traktowane jako przepis prawa. Skoro zaś tak - konkluduje w/w - to organ powinien zawiesić postępowanie do czasu uchwalenia planu miejscowego, gdy omawiany obiekt może być zrealizowany tylko na podstawie ustaleń planu (z czym wnioskodawca się nie zgadza).

Strona ponownie zwraca uwagę na przewlekłość cechującą postępowanie organu I instancji oraz podważa sposób obliczenia powierzchni sprzedaży w planowanym obiekcie przytaczając jednocześnie treść art. 2 pkt 19 ustawy zawierającą legalną definicję pojęcia „powierzchni sprzedaży”. Raz jeszcze więc wyjaśnia, iż na wielkość podaną we wniosku składają się wyodrębnione poszczególne sklepy przewidziane w obiekcie, co nie pozwala na przyjęcie, iż mamy do czynienia z całością techniczno-użytkową wymaganą przez przepis.

Rozstrzygając sprawę Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Lublinie ustaliło i zważyło, co następuje:

Podstawę prawną zaskarżonej decyzji stanowią przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity - Dz. U. z 2012 r., poz. 647), która weszła w życie z dniem 11 lipca 2003 r., zwłaszcza art. 10 ust. 2 pkt 8 w brzmieniu: W studium (uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy przypis własny Kolegium) określa się w szczególności: obszary, *dla których obowiązkowe jest sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego* na podstawie przepisów odrębnych, w tym obszary wymagające przeprowadzenia scaleń i podziału nieruchomości, a także *obszary rozmieszczenie obiektów handlowych o powierzchni powyżej 2000 m²* oraz obszary przestrzeni publicznej, którego możliwość zastosowania w niniejszej sprawie jest przez inwestora kwestionowana.

Gwoli przypomnienia należy podkreślić, iż przytoczony wyżej przepis prawa został wprowadzony w oryginalnym i pierwotnym brzmieniu tejże ustawy opublikowanej w Dz. U. Nr 80, poz. 717.

5061

Następnie art. 12 ustawy z dnia 11 maja 2007 r. o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych (Dz. U. Nr 127, poz. 880) wprowadził zmianę w art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym polegającą na zastąpieniu wyrazów „powyżej 2000 m²” wyrazami „powyżej 400 m²”.

Jednakże Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 8 lipca 2008 r. sygn. akt K 46/07, opublikowanym w Dzienniku Ustaw Nr 123 z dnia 11 lipca 2008 r. orzekł, że ustawa z dnia 11 maja 2007 r. o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych jest niezgodna z art. 2, art. 20 i art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przedmiotowa zmiana, wskutek przytoczonego wyroku Trybunału Konstytucyjnego, przestała obowiązywać z dniem 11 lipca 2008 r., z mocy bowiem art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, o ile Trybunał Konstytucyjny nie określi innego terminu utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego.

Oznacza to, że organ I instancji w dacie wydawania zaskarżonej decyzji prawidłowo przyjął, iż przepis art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym obejmuje treść przepisu w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji tego przepisu dokonanej przepisami ustawy z dnia 11 maja 2007 r. o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych.

Tym samym Kolegium nie podziela stanowiska odwołującej się Spółki, według której przepis ten po zmianie ustawą, o której wyżej mowa a następnie po wyroku Trybunału Konstytucyjnego jest martwy i w odniesieniu do wielkopowierzchniowych obiektów handlowych nie obowiązują żadne regulacje dotyczące ich powierzchni sprzedaży, co pozwala na ich lokalizację na podstawie decyzji o warunkach zabudowy.

Wracając natomiast do sedna sprawy należy wyjaśnić kwestię charakteru prawnego studium i skutki jego uchwalenia oraz dopuszczalny zakres stosowania przytoczonego wyżej przepisu.

Art. 9 ust. 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowi: Studium nie jest aktem prawa miejscowego. Na tle treści powyższego przepisu ukształtowało się jednorodne orzecznictwo, które wspiera doktryna, iż ustalenia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy nawet posiłkowo nie mogą być stosowane przy rozpatrywaniu wniosku o ustalenie warunków zabudowy w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Pogląd ten ukształtował się pomimo unormowania zawartego w ust. 4 tego artykułu, tj. iż ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych. Zatem wszelkie regulacje prawne zawarte w Rozdziale 2. Planowanie przestrzenne w gminie - ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie mogą stanowić przesłanki do powoływania się nań przy rozstrzyganiu sprawy.

Zwrócić więc wypada uwagę na umiejscowienie art. 10 ust. 2 pkt 8 właśnie w tym Rozdziale, co nakazuje szczególną ostrożność w powoływaniu się na jego brzmienie w toku wstępnego etapu procesu inwestycyjnego. Jego treść jest następująca: W studium określa się w szczególności: obszary, dla których jest obowiązkowe sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na podstawie przepisów odrębnych, w tym obszary wymagające przeprowadzenia scaleń i podziału nieruchomości, a także obszary rozmieszczenia obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2.000 m² oraz obszary przestrzeni publicznej. Jest więc bezsporne, że w studium tym określa się nade wszystko obszary, dla których obowiązkowe jest sporządzenie planów miejscowych, bo tego wprost wymagają przepisy odrębne oraz obszary przestrzeni publicznej, której to definicję zawiera art. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W aktualnym stanie prawnym brak jest natomiast przepisów materialnym normujących zagadnienie wielkopowierzchniowych obiektów handlowych, których powierzchnia sprzedaży przekracza 2000 m². Zdaniem Kolegium oznacza to, że w myśl art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy określenie obszarów rozmieszczenia obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² może nastąpić tak z urzędu, jaki i na wniosek strony, właśnie z powodu braku regulacji prawnych w zakresie omawianej materii. Nie można przy tym zapominać, iż przytoczony przepis odnoszący się do tego zagadnienia nie ma przez to charakteru normatywnego podlegającego rygorystycznemu stosowaniu, co najwyżej charakter ten można odnieść li tylko do wielkości powierzchni sprzedaży. Nadto sformułowanie „określa się” należy interpretować jako uprawnienie władzy uchwałodawczej gminy, nie zaś jej obowiązek. Tak więc fakt, że Rada Gminy Lublin w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania miasta Lublin na terenie wskazanym przez inwestora nie umieściła wielkopowierzchniowego obiektu handlowego o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² nie przesądza jeszcze o niedopuszczalności realizacji w tym miejscu takiego obiektu.

Nie sposób przy tym nie zgodzić się z tezami wyroków, iż obiekty takie, chociażby ze względów na implikacje dla otaczającego środowiska powinny być realizowane na podstawie ustaleń planu miejscowego. Aby zatem ostatecznie przesądzić o realizacji inwestycji lub braku jej prawnych podstaw należy odnieść się do zapisów i ustaleń planu miejscowego, gdyż tylko on może zawierać stosowne uregulowania. Skoro więc miało miejsce uchwalenie studium to zasadne jest rozpatrzenie wniosku inwestora w kontekście potrzeby zawieszenia postępowania w sprawie wydania decyzji o warunkach zabudowy do czasu, gdy plan taki zostanie uchwalony. Wprowadzenie bowiem w opracowywanym planie miejscowym nowych ustaleń dotyczących rozmieszczenia obiektów handlowych, o których mowa wyżej, uzależnione jest od dokonania odpowiednich zmian w studium poprzez wprowadzenie możliwości lokalizowania takich obiektów. Tym samym, jeśli w studium nie określono takich terenów, to nie można wprowadzać ustaleń w planie

503
miejscowym, które zezwalałyby na lokalizację wielkopowierzchniowych obiektów handlowych.

Stanowisko prezentowane przez Kolegium nie przesądza o opowiedzeniu się przez organ odwoławczy za dopuszczeniem do realizacji inwestycji. Wskazuje jedynie na potrzebę jasnego i precyzyjnego określenia przez Radę Gminy Lublin funkcji omawianego terenu i sposobu jego zabudowy i zagospodarowania, innymi słowy opracowania spójnej koncepcji urbanistyczno-architektonicznej, zwłaszcza w sytuacji, gdy wniosek odnosząc się do działek objętych wnioskiem nie wyczerpuje całości terenu znajdującego się pomiędzy ulicami: Wieniawska, Jasną, Partyzantów i Spokojną. Zawieszenie postępowania w sprawie na podstawie art. 62 ust. 2 o treści: Jeżeli wniosek o ustalenie warunków zabudowy dotyczy obszaru, w odniesieniu do którego istnieje obowiązek sporządzenia planu miejscowego, postępowanie administracyjne w sprawie ustalenia warunków zabudowy zawiesza się do czasu uchwalenia planu - stwarza organowi taką możliwość, gdy tymczasem ustalenia studium chociażby ze względu na jego prawny charakter cechuje brak konkretnych rozwiązań.

Jak poza tym wynika z ugruntowanego orzecznictwa sądowego odmówić ustalenia warunków zabudowy można tylko wówczas, gdy wniosek nie spełnia wymagań określonych w art. 61 ust. 1-5 ustawy. Tym samym podstawą odmowy nie może być przepis prawa zamieszczony w rozdziale traktującym o procesie planowania przestrzennego w gminie.

Skoro zatem realizacja spornego obiektu może nastąpić jedynie w oparciu o plan miejscowy, to jakkolwiek interpretacja art. 62 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym dokonana przez Kolegium może być uznana za rozszerzającą, to wydaje się adekwatna do zaistniałej w sprawie sytuacji.

Organ odwoławczy nie podziela argumentów odwołania dotyczących braku niejasności przepisu art. 10 ust. 2 pkt 8 oraz interpretacji pojęcia „powierzchnia sprzedaży”. We wskazanym zakresie Kolegium jednoznacznie określiło swoje stanowisko już we wcześniejszej decyzji kasacyjnej.

Z podniesionych względów należało zatem orzec jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na decyzję służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie ul. Skłodowskiej 40, z powodu jej niezgodności z prawem, w terminie 30 dni od daty doręczenia decyzji - za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie, ul. T. Zana 38c.

Ewentualną skargę należy składać w 2 egzemplarzach.

Skład Orzekający:

1.
2.
3.

Otrzymują:

1. JASNA Sp. z o.o.
20-077 Lublin, ul. Jasna 7/1
2.
3.
4.
5. Jadwiga Radzikowska, Jerzy Bartoszek S.J.
20-844 Lublin, ul. Braci Wieniawskich 5
6.
7.
8. ATK Sp. z o.o.
20-701 Lublin, ul. Nałęczowska 30
- ⑨ Urząd Miasta Lublin - Wydział Architektury
i Budownictwa + zwrot akt
20-071 Lublin, ul. Wieniawska 24
10. a/a